

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Terezou Jachura Maříkovou ve věci

žalobkyně: **Allivictus s.r.o.**, IČO 27930114
sídlem Podhradní 437, 552 03 Česká Skalice
zastoupená advokátem JUDr. Michalem Chrůmou, PhD.
sídlem Ovocný trh 11, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, IČO 45251002
sídlem Škrétova 44/6, 120 00 Praha 2
zastoupená advokátem JUDr. Zdeňkem Hromádkou
sídlem Rašínova 522, 760 01 Zlín

o zaplacení 199 500 000 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Řízení se co do částky 151 900 860 Kč **zastavuje**.
- II. Žaloba s návrhem, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku ve výši 47 599 140 Kč s příslušenstvím a příslušenství z částky 151 900 860 Kč, **se zamítá**.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované náklady řízení ve výši 467 807,40 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce žalované, JUDr. Zdeňka Hromádky, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou ve spojení s jejím doplněním (na základě výzvy soudu usnesením ze dne 3.3.2021, čj. 28 C 21/2021-169) domáhal na žalované v záhlaví uvedené částky jakožto náhrady škody, která mu měla být způsobena jednak vydáním nezákonného rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání a jednak nesprávným úředním postupem tohoto subjektu. Žalobce uvedl, že Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále také jen Rada) uložila žalobci na základě rozhodnutí ze dne 13.11.2021, čj. [REDAKCE] pokutu ve výši 1 800 000 Kč, neboť dospěla k závěru, že zadáním reklamy na produkt žalobce Allivictus s premiérou vysílání dne 12.11.2011 na programu Prima televize se žalobce dopustil porušení § 5d odst. 2 písm. b) zákona o regulaci reklamy, podle kterého se zakazuje uvádět v omyl přisuzováním léčebných či preventivních účinků potravině. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě k Městskému soudu v Praze správní žalobu, přičemž tento soud rozsudkem ze dne 23.9.2016, čj. [REDAKCE] rozhodl o zamítnutí správní žaloby a rovněž o snížení pokuty, která byla uvedeným napadeným rozhodnutím žalobci uložena na částku 800 000 Kč. Současně Městský soud v Praze rozhodl o nákladech řízení. Následně žalobce podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který rozsudkem ze dne 14.7.2017, čj. [REDAKCE] rozsudek Městského soudu v Praze a rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 13. 11. 2011 zrušil a věc vrátil Radě k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl žalobci doručen dne 27.7.2017. Poté Rada rozhodnutím ze dne 24.10.2017, čj. [REDAKCE], čj. [REDAKCE] správní řízení zastavila. V daném případě se proto jedná o vydání nezákonného rozhodnutí, neboť uvedená rozhodnutí byla pro nezákonnost zrušena (dále také jen nezákonné rozhodnutí). Nesprávný úřední postup žalované pak žalobce spatřuje v tom, že před vydáním dalšího rozhodnutí o zastavení správního řízení podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, publikovala Rada tiskovou zprávu dne 30.8.2017, ve které se vůči posouzení věci Nejvyšším správním soudem vymezila a zveřejnila další tvrzení o jednání žalobce, zejména uvedla, že konkrétní konzumentka se domnívala, že přípravek Allivictus léčí určitý typ rakoviny, kterým trpí její manžel. Žalovaný také v uvedeném prohlášení opakovaně zpochybňoval právní a skutkové závěry vyplývající z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a toto své tiskové prohlášení zveřejnil na svých webových stránkách, kde se s uvedenou tiskovou zprávou seznámili třetí osoby, zejména zákazníci a dodavatelé žalobce a zástupci osob poskytujících žalobci financování. Žalovaný také v této zprávě způsobem, který neodpovídá povinnostem orgánů při výkonu veřejné moci, osočoval žalobce z manipulace a klamání konzumentů. Žalobci tedy tímto nesprávným úředním postupem vznikla škoda, kdy podpora prodeje uvedeného produktu formou televizní reklamy v původní formě byla žalobci prakticky znemožněna, tento přišel o klíčový marketingový nástroj a byl donucen významně snížit stavy zaměstnanců, což se projevilo i ve vnímání společnosti žalobce obchodními partnery i zaměstnanci (dále také jen nesprávný úřední postup 1).
2. Další nesprávný úřední postup žalované žalobce spatřoval v tom, že tato zveřejnila informace o podání trestního oznámení na žalobce z důvodu podezření ze spáchání trestného činu podvodu, a to v zápise z jednání žalovaného ze dne 12.6.2012, opět na svých internetových stránkách, které jsou veřejně volně k dispozici. I s touto informací se seznámili třetí osoby, zejména zákazníci a dodavatelé žalobce a zástupci osob poskytující žalobci financování, přičemž žalovaný postupoval při vytvoření trestního stíhání a při zveřejnění informace o trestním oznámení mimo rámec své pravomoci a působnosti vyplývající ze zákona č. 231/2001 Sb. (dále také jen nesprávný úřední postup 2). Nebýt nezákonného rozhodnutí a obou nesprávných úředních postupů, nevznikla by žalobci

škoda, tj. nedošlo by podle žalobce ke skutečnému scénáři, jak je popsán v článku 2 odst. 2.5.2 znaleckého posudku č. [REDAKCE] ze dne 6.4.2021, ale došlo by ke srovnávacímu (alternativnímu) scénáři, jak je popsán v článku 2 odst. 2.5.3 znaleckého posudku. Jak vyplývá ze znaleckého posudku, k majetkové újmě by nedošlo jinak a její vznik znalec jednoznačně vztahuje k rozdílu hodnot mezi skutečným scénářem podle článku 2 odst. 2.5.2 znaleckého posudku a srovnávacím (alternativním) scénářem čl. 2 odst. 2.5.3 znaleckého posudku v důsledku škodlivých účinků z nezákonného rozhodnutí a nesprávných úředních postupů. Znalec jednoznačně dovodil, že v případě skutečného scénáře suma současných hodnot EBITDA (zisku před úroky, daněmi, odpisy a amortizací) žalobce v počátku roku 2013 byla 17 026 Kč a v případě srovnávacího scénáře suma současných hodnot EBITDA (zisku před úroky, daněmi, odpisy a amortizací) společnosti v počátku roku 2013 byla 63 898 Kč. Rozdíl mezi těmito scénáři představuje majetkovou újmu žalobce ve formě ušlého zisku k počátku roku 2013. Majetkovou škodu žalobce tedy představuje rozdíl mezi skutečným scénářem podle článku 2 odst. 2.5.2. znaleckého posudku a srovnávacím (alternativním) scénářem čl. 2 odst. 2.5.3. znaleckého posudku, přičemž tedy v majetkové sféře žalobce nastala celková majetková újma ve výši 46 872 000 Kč. Dále žalobci ještě vznikla škoda ve výši 727 140 Kč v důsledku toho, že tento musel na základě nezákonného rozhodnutí a popsáných nesprávných úředních postupů vynaložit částky na právní zastoupení, a to v období od roku 2012 do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dne 27.7.2017 a rovněž tak i náklady na vyhotovení znaleckého posudku č. [REDAKCE]

3. Žalovaná ve svém vyjádření nesporeovala skutečnost, že u ní žalobce předběžně dne 27.7.2020 uplatnil jednak nárok na náhradu škody z titulu vydání nezákonného rozhodnutí a jednak z titulu nesprávného úředního postupu v podobě zveřejnění zápisu ze dne 12.6.2012 a tiskové zprávy ze dne 30.8.2017. Žalovaná nárok neuznala, což sdělila žalobci stanoviskem ze dne 13.10.2020, které bylo žalobci doručeno dne 15.10.2020. Rovněž žalovaná nesporeovala, že na základě rozhodnutí žalované ze dne 13.11.2013, sp. zn. [REDAKCE] byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 800 000 Kč pro spáchání přestupku podle § 5d odst. 2 písm. b) zákona č. 40/1995 Sb. o regulaci reklamy, přičemž toto rozhodnutí bylo Městským soudem v Praze na základě žalobcem podané kasační stížnosti částečně potvrzeno a částečně změněno tak, že pokuta byla snížena na částku 800 000 Kč. Na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2017, čj. [REDAKCE] byla obě uvedená rozhodnutí zrušena a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Tato pak v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu rozhodla o zastavení správního řízení dne 24.10.2017, sp. zn. [REDAKCE]. Takovýto postup však není možné podle názoru žalované shledat jako nesprávný úřední postup. Pokud jde o žalobcem další vytýkané nesprávné úřední postupy, postupovala žalovaná vůči žalobci zcela standardním a obvyklým způsobem, jako u všech dalších subjektů, s nimiž žalovaná zahajuje/vede správní řízení. Navíc žalovaná tímto způsobem pouze plnila svou zákonnou povinnost plynoucí z § 5 písm. r) zákona č. 231/2001 Sb., a to „zveřejňovat svá usnesení, výroční zprávu, zápisy z jednání a případně další informace způsobem umožňujícím dálkový přístup“. V uvedených dokumentech ze dne 12.6.2012 a 30.8.2017 jsou zveřejněny pouze údaje vycházející ze skutečného, objektivního stavu věci. Ani zápisy z jednání, ani tiskové zprávy neobsahují žádné údaje, které by bylo možné označit za subjektivně hodnotící nebo jakýmkoliv způsobem se odlišující od jiných řízení vedených žalovanou nebo jiných skutečností zveřejňovaných při její činnosti. Ani tiskovou zprávu z 30.8.2017 nelze hodnotit jako vyvolávající negativní obraz o žalobci, neboť žalovaná se touto tiskovou zprávou vyjádřila k soudnímu sporu, který byl projednáván Nejvyšším správním soudem s tím, že toto rozhodnutí bylo a je možno vnímat jako zásadní pro budoucí činnost žalované, ale i provozovatelů vysílání a

zadavatelů reklamy. Žalovaná prostřednictvím svého předsedy touto tiskovou zprávou prezentovala názor žalované na oblast regulace reklamy v případě propagace potravin či potravinových doplňků, u kterých jsou prezentovány léčebné účinky, bez ohledu na to, zda takové účinky skutečně mají či nikoliv. Žalovaná proto touto tiskovou zprávou vyjadřovala svůj autonomní právní názor na Nejvyšším správním soudem projednávanou věc, neboť měla významný potenciál ovlivnit všechna budoucí řízení v působnosti žalované, jakož i chování účastníků na trhu. Ostatně těmito nesprávnými úředními postupy se zabýval již Obvodní soud pro Prahu 2 ve svém rozsudku ze dne 5.8.2020, čj. [REDAKCE] ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 17.3.2021, čj. [REDAKCE] kdy v uvedeném řízení žalobce z těchto odpovědnostních titulů požadoval nemajetkovou újmu. Uvedené soudy pak dospěly k závěru, že se o nesprávný úřední postup nejedná.

4. K žalobcem vyčíslené škodě žalovaná uvedla, že výsledek znaleckého zkoumání je nutno interpretovat jako hypotetickou situaci pro případ, že žalobci skutečně vznikla škoda ve výši 46 872 000 Kč, která má reálný základ nejen v rozhodnutí žalované o přestupku a následném zrušení tohoto rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, nýbrž i v tom, že nedošlo k působení jiných faktorů i na straně žalobce (například nedobrého či málo pečlivého manažerského vedení a řízení), což znalecký posudek vůbec nezmiňuje. Znalec také při svém zkoumání vycházel mimo jiné z publikovaných článků a musel se tedy při znaleckém postupu vypořádat se závěrem právním – zda a v jaké příčinné souvislosti došlo působením článku ke vzniku újmy žalobce a teprve potom tuto újmu kvantifikovat. Není však přijatelné, aby se znalec vyjadřoval k otázkám právním, úkolem znalce je předložení posouzení a hodnocení odborných záležitostí skutkových, nikoliv právních. Protože však znalec učinil tyto články podkladem svého posudku a promítl do jeho obsahu i újmu těmito články žalobci údajně způsobenou, je výše takto zjištěné údajné újmy nesprávná. Není však zřejmé, že by žalobci měla vzniknout škoda právě a výlučně v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím žalované, či nesprávnými úředními postupy žalované, jak je žalobce ve své žalobě specifikoval. Obsah znaleckého posudku je nutno označit za shrnutí rozdílu zisku žalobce nastalého v období po vydání rozhodnutí žalované, ovšem nikoliv jeho důsledkem. Jak ostatně žalobce sám tvrdí, nepoužíval již k propagaci svého produktu televizní reklamu, což mohlo být příčinou poklesu příjmů. Žalovaná však nikdy žalobci nebránila v propagaci jeho produktu a tento se mohl zcela svobodně a volně svůj produkt propagovat i nadále.
5. K nároku na náhradu škody za vynaložené náklady na právní zastoupení a zpracování znaleckého posudku v celkové výši 727 140 Kč žalovaná uvedla, že žalobce základ těchto nákladů, tedy jednotlivé úkony právní služby nijak nespécifikoval a je nutné rovněž podotknout, že žalobci při obraně proti rozhodnutí žalované o přestupku, kterým se zabýval Nejvyšší správní soud, byla přiznána náhrada nákladů daného řízení. Obdobně pak o správní žalobě před Městským soudem v Praze byla žalobci přiznána náhrada nákladů právního zastoupení. Celkem tedy bylo žalobci na náhradě nákladů řízení na odměně právního zastoupení přiznána částka 24 684 Kč. Pokud tedy žalobce nárokuje náklady na zpracování znaleckého posudku částkou 211 750 Kč a náklady právního zastoupení částkou 515 390 Kč, je vzhledem k výši těchto nákladů zřejmé, že žalobce nárokuje odměnu smluvní, nikoliv mimosmluvní, jejíž náhrady se může podle zákona č. 82/1998 Sb. za splnění všech předpokladů, domáhat. Žalobci tak byla na nákladech právního zastoupení v souladu s právními předpisy žalovanou zaplacená částka ve výši 24 684 Kč a zbytek žalobcem nárokováne částky je proto nedůvodný. Žalovaná také poukázala na skutečnost, že nárok žalobce je v podstatě obdobný, resp. totožný

s žalobou, u které bylo zahájeno řízení před Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. [REDAKCE] a může se tak jednat o věc zahájenou.

6. Naposledy pak žalovaná vznesla námitku promlčení, neboť žalobce měl nejpozději ke dni zahájení soudního řízení vedeného pod sp. zn. [REDAKCE] před Obvodním soudem pro Prahu 2 vědomost o vzniku škody a o tom, kdo ji měl způsobit, když navíc ve výzvě vůči žalované již žalobce uplatnil nárok na náhradu škody vyčíslením nákladů a dále škodu v podobě ušlého zisku za zmiňované období a je nepochybné, že taková kalkulace byla provedena na základě předpokládaného zisku za jednotlivé kalendářní roky. Z uvedeného tedy plyne, že žalobce se touto výzvou a následnou žalobou domáhá náhrady škody způsobené mu za období končící rokem 2014, tedy mu byly známy údaje a hodnoty, na jejichž základě roku 2020 údajně způsobenou škodu vyčíslil a uplatnil u žalované a následně u soudu. Nic tedy žalobci nebránilo jemu způsobenou újmu vyčíslit a uplatnit dříve než 27.7.2020. Pokud jde o vydání nezákonného rozhodnutí, toto bylo žalobci doručeno dne 27.7.2017, jak výslovně uvedl ve své žalobě, přičemž dne 27.7.2020 byl nárok na náhradu škody z daného titulu uplatněn u žalované, došlo tak ke stavení promlčení doby ve smyslu § 35 odst. 1 zákona. Žalovaná na uplatněný nárok reagovala dopisem ze dne 7.8.2020, resp. k vyřízení žádosti došlo dne 13.10.2020, kdy stanovisko bylo doručeno žalobci dne 15.10.2020. Tedy po dobu od 27.7.2020 do 15.10.2020 neběžela žalobci promlčecí doba. Den následující po dni doručení vyjádření žalované žalobci, tj. 16.10.2020 byl posledním dnem k uplatnění nároku. Následujícím dnem 17.10.2020 je nárok žalobce na náhradu škody již promlčen. Pokud jde o nesprávný úřední postup v podobě zveřejnění tiskové zprávy dne 30.8.2017, je posledním dnem promlčecí lhůty k uplatnění nároku na náhradu újmy z titulu nesprávného úředního postupu datum 31.8.2020, tedy k promlčení daného nároku by došlo dne 1.9.2020. Jelikož však předběžné projednání stran tohoto uplatněného nároku běželo od 27.7.2020 do 15.10.2020, od data 16.10.2020 se i tento nárok žalobce z titulu nesprávného úředního postupu počal opět promlčovat. Posledním dnem promlčecí lhůty byl tak den 19.11.2020 a dne 20.11.2020 došlo k promlčení nároku žalobce.
7. Při ústním jednání konaném dne 6.12.2021 poskytl soud žalobci poučení podle § 118a odst. 1 o.s.ř., aby zejména doplnil skutková tvrzení a konkrétně specifikoval výši škody z titulu nezákonného rozhodnutí tj. jaká konkrétní škoda žalobci vznikla v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí (Rady pro televizní a rozhlasové vysílání ze dne 13.11.2012 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23.9.2016), v jaké výši, v jakém období, v čem konkrétně žalobce tuto škodu spatřuje, tj. přesně specifikovat a uvést konkrétní skutkové okolnosti vzniku škody, obdobně pak u náhrady škody v souvislosti s nesprávným úředním postupem žalované v podobě zveřejnění zápisu ze dne 12.6.2016 na webu žalované o trestním stíhání žalobce a dále stran zveřejnění tiskové zprávy ze dne 30.8.2017. U nároku na náhradu škody na vypracovaný znalecký posudek a nákladů právního zastoupení měl žalobce uvést, zda tyto vznikly, resp. byly vynaloženy v souvislosti s nezákonným rozhodnutím, popř. s nesprávným úředním postupem a kterým, v čem žalobce spatřuje příčinnou souvislost mezi odpovědnostním titulem a vznikem škody v podobě těchto výdajů. U nákladů právního zastoupení soud žalobci také uložil, aby tyto konkrétně specifikoval. Současně dal žalobci poučení o nesplnění této výzvy v podobě neunesení břemene tvrzení a břemene důkazního. Na toto poučení reagoval žalobce písemným podáním ze dne 9.2.2022 a ze dne 14.4.2022, ve kterých uvedl, že žalobce nárokuje náhradu škody ve výši 511 513,72 Kč z důvodu nákladů vynaložených žalobcem na právní zastoupení, jež byl navíc nucen vynaložit z důvodu nezákonného rozhodnutí. Jednotlivé úkony právní služby pak v tomto podání žalobce specifikoval. Dále z titulu nezákonného rozhodnutí nárokuje částku 87 500 Kč za

znalecký posudek č. [REDAKCE] (resp. ve výši jedné poloviny částky uhrazené žalobcem za vypracování tohoto znaleckého posudku), dále z důvodů nezákonného rozhodnutí nárokuje majetkovou újmu spočívající ve snížení tržeb žalobce ve výši 23 436 000 Kč a to podle specifikace uvedené v článku 4 odst. 4.2, znaleckého posudku č. [REDAKCE] který obsahuje období, ve kterém škoda vznikla a také to, v čem konkrétně žalobce škodu spatřuje. Celkem podle žalobce činí výše škody z titulu nezákonného rozhodnutí 24 035 013,72 Kč. Z titulu nesprávného úředního postupu žalobce nárokuje částku 90 421,68 Kč představující náklady na právní zastoupení vynaložené žalobcem navíc a to podle specifikace v podání uvedené, částku 87 500 Kč představující polovinu vynaložených nákladů na znalecký posudek č. [REDAKCE] dále na ušlém zisku částku ve výši 23 436 000 Kč, kdy opětovně specifikace v jakém období a v čem konkrétně žalobce škodu spatřuje je podle žalobce obsažena v článku 4 odst. 4.2 znaleckého posudku č. [REDAKCE]. Celkem tedy na náhradě škody z titulu nesprávného úředního postupu žalobce nárokuje částku 23 613 921,68 Kč. K příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím/nesprávným úředním postupem žalobce uvedl, že okolnosti vzniku škody a zároveň příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem/nezákonným rozhodnutím a vznikem škody jsou takové, že škoda z důvodu nesprávného úředního postupu/nezákonného rozhodnutí vznikla výlučně z důvodu nesprávného úředního postupu/nezákonného rozhodnutí a nevznikla by, pokud by žalovaná nepostupovala nesprávným úředním postupem/nevydala nezákonné rozhodnutí. Pro úplnost žalobce uvedl, že žalobce vytvořil předpoklady pro úspěšný prodej svého klíčového produktu Allivictus, prodej tohoto produktu se úspěšně vyvíjel předtím, než došlo k vydání nezákonného rozhodnutí/nesprávnému úřednímu postupu a následně v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí/nesprávným úředním postupem došlo u žalobce ke snížení tržeb a to podle specifikace v článku 4 odst. 4.2. znaleckého posudku č. [REDAKCE]

8. Podáním ze dne 7.4.2021 vzal žalobce svou žalobu do částky 151 900 860 Kč zpět a soud proto toto řízení stran této částky výrokem I. rozsudku podle ustanovení § 96 odst. 2 o.s.ř. zastavil.
9. Mezi účastníky řízení nebyla sporná skutečnost, že žalobce předběžně svůj nárok na náhradu škody z titulu vydání nezákonného rozhodnutí a nesprávného úředního postupu ze dne 12.6.2012 a ze dne 30.8.2017 uplatnil u žalované dne 27.7.2020. Žalovaný ve věci zaujal stanovisko dne 13.10.2020, které bylo doručeno žalobci dne 15.10.2020. Také bylo mezi účastníky řízení nesporné, že rozhodnutím Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 13.11.2012, sp. zn. [REDAKCE] byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle zákona č. 40/1995 Sb. o regulaci reklamy a byla mu uložena pokuta ve výši 1 800 000 Kč a náklady správního řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce správní žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 23.9.2016, čj. [REDAKCE] [REDAKCE] rozhodl o zamítnutí žaloby a současně snížil pokutu udělenou žalobci žalovanou na částku 800 000 Kč. Nejvyšší správní soud pak na základě kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 14.7.2017, čj. 2 As 5/2017-62 rozhodnutí žalované ze dne 13.11.2012 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23.9.2016 zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Tato pak dne 24.10.2017 rozhodla o zastavení správního řízení. Vzhledem k tomu, že tato skutková tvrzení byla mezi účastníky řízení shodná, vzal je soud za svá skutková zjištění podle § 120 odst. 3 o.s.ř.
10. Soud provedl dokazování uplatněním nároku na náhradu škody ze dne 27.7.2020 a dopisem žalované ze dne 13.10.2020. Z těchto listinných důkazů se podává, že žalobce předběžně u žalované uplatnil nárok na náhradu škody ve výši 199 500 000 Kč z titulu nezákonného rozhodnutí a nesprávného úředního postupu ze dne 12.6.2012, neboť zápis

z tohoto jednání informoval o zahájení hned tří správních řízení s žalobcem, včetně řízení, které bylo posléze završeno vydáním nezákonného rozhodnutí. O uložení pokuty pak žalovaná informovala v zápise ze dne 13.11.2012. Tyto zápisy žalovaná zveřejnila na svých webových stránkách. Žalobce proto nárokoval náhradu škody v podobě skutečné škody ve výši 117 500 000 Kč představující finanční náklady na potřebnou záchranu a udržení cashflow žalobce a částku 82 000 000 Kč představující ušlý zisk, za dobu roku 2012 až 2017. Žalovaná na uplatnění daného nároku reagovala vyjádřením ze dne 13.10.2020, ve kterém uvedla, že nárok přezkoumala a dospěla k závěru, že je nedůvodný, tedy, že jej neuznává a to z důvodu nesplnění tří obligatorních podmínek odpovědnosti státu za škodu, které podrobně ve svém vyjádření rozebrala. K nároku na ušlý zisk žalovaná mimo jiné uvedla, že neobsahuje bližší údaje k prokázání uvedeného nároku a proto žalobce vyzvala k doložení výše požadovaného ušlého zisku, jeho základu, způsobu výpočtu atd.

11. Dále soud provedl dokazování zápisem z 11. zasedání Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 12.6.2012, tiskovou zprávou z 11. zasedání konaného dne 12.6.2012 a tiskovou zprávou ze dne 30.8.2017. Z těchto listin má soud za prokázané, že Rada pro rozhlasové a televizní vysílání tiskovou zprávou ze dne 12.6.2012 sdělila, že proti žalobci se rozhodla zahájit správní řízení, a to z důvodu, že tato společnost se zadáním na produkt Allivictus s premiérou vysílání dne 12.11.2012 od 2 hod. 36 min. 26 sekund na programu Prima televize mohla dopustit porušení § 5d odst. 1, 2 písm. d), odst. 3 zákona č. 40/1995 Sb. Podání trestního oznámení na žalobce Radou pro rozhlasové a televizní vysílání pro možné spáchání trestného činu podvodu podle § 209 trestního zákoníku, odvysíláním předmětného obchodního sdělení na produkt dne 12.11.2011 na programu Prima, bylo projednáno a schváleno na zasedání Rady konaném dne 12.6.2012, avšak prezentace (informování) o podání trestního oznámení nebylo obsahem zveřejněné tiskové zprávy žalované ze dne 12.11.2012. V tiskové zprávě ze dne 30.8.2017 žalovaný informoval o tom, že Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí žalovaného, kterým byla žalobci uložena pokuta 1 800 000 Kč za předmětnou televizní reklamu na přípravek Allivictus. Dále je v této zprávě uvedeno částečné zdůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, přičemž žalovaný v tiskové zprávě zejména poukazoval na skutečnost, že toto rozhodnutí znamená bezprecedentní snížení ochrany českých spotřebitelů, rovněž se vyjadřoval k tomu, že Nejvyšší správní soud v podstatě ignoroval jádro zákonného zákazu přisuzovat v reklamě potravině léčebné účinky a zabýval se toliko tím, zda česnek má léčivé efekty nebo zda si to o něm alespoň veřejnost myslí. Tato zpráva byla zveřejněna na webu žalované.
12. Ze znaleckého posudku č. [REDAKCE] ze dne 6.4.2021 soud zjistil, že tento se zabýval výší majetkové škody v důsledku zahájeného správního řízení proti osobě žalobce a s tím související vydání uvedených rozhodnutí. Znalec se zabýval dvěma druhy scénáře, a to skutečným scénářem, tj. situací, která skutečně nastala a její očekávaný vývoj a dále srovnávacím (alternativním) scénářem a jeho vývojem, který by s největší pravděpodobností nastal, pokud by, jak se vyjádřil znalec, nenastal negativní zásah ze strany žalované v podobě vydání uvedeného rozhodnutí. V případě skutečného scénáře suma současných hodnot EBITDA (zisku před úroky, daněmi, odpisy a amortizací) žalobce k počátku roku 2013 byla 17 026 Kč a v případě srovnávacího scénáře byla suma současných hodnot EBITDA v počátku roku 2013 63 898 Kč. Výše majetkové újmy při srovnání těchto hodnot proto činí 46 872 Kč, resp. celkem 46 872 000 Kč. Z uvedeného znaleckého posudku se pak nepodává, za jaké konkrétní období tato částka byla vyčíslena, resp. pokud by soud vycházel z uvedené tabulky v tomto znaleckého posudku, pak je zde uvedeno rozmezí let 2013 až 2030.

13. Další dokazování pak soud s ohledem na svůj právní názor nepovažoval za podstatné a proto jej ve věci již nečinil.
14. Na základě provedeného dokazování a nesporných skutkových tvrzení má soud za prokázány následující skutkový stav: rozhodnutím Rady pro televizní a rozhlasové vysílání ze dne 13.11.2013 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z důvodu odvysílání reklamy na jeho produkt Allivictus s premiérou vysílání 12.11.2011 od 2.33.26 hod. na programu Prima televize, přičemž tímto se měl dopustit porušení § 5d odst. 2 písm. d) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a žalovanou mu proto byla uložena pokuta ve výši 1 800 000 Kč. Toto rozhodnutí a rovněž i rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 23.9.2016, kterým byla částečně žaloba žalobce podaná proti uvedenému rozhodnutí zamítnuta a současně byla snížena pokuta na částku 800 000 Kč, bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2017 zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Tato ve věci opětovně rozhodla dne 24.10.2017 tak, že správní řízení zastavila. Žalovaná dne 12.6.2012 ve své tiskové zprávě zveřejněné na webu informovala o zahájení předmětného správního řízení s žalobcem. V tiskové zprávě ze dne 30.8.2017 zveřejněné na webu informovala žalovaná o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2017, kterým bylo rozhodnutí žalované o uložení pokuty zrušeno a rovněž vyjádřila názor k tomuto rozhodnutí. Žalobce předběžně svůj nárok na náhradu škody v podobě ušlého zisku a skutečné škody ve výši 199 500 000 Kč uplatnil u žalované dne 27.7.2020, přičemž tato ve věci vydala negativní stanovisko dne 13.10.2020, doručené žalobci dne 15.10.2020.
15. Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen zákon) stát odpovídá za podmíněk zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmíněk zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 31 odst. 1, 2 zákona, náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Náhradu nákladů řízení může poškozený uplatnit jen tehdy, jestliže neměl možnost učinit tak v průběhu řízení na základě procesních předpisů, anebo jestliže mu náhrada nákladů takto již nebyla přiznána. Podle ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. se nárok na náhradu škody podle tohoto zákona promlčí za tři roky ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Je-li podmínkou pro uplatnění práva na náhradu škody zrušení rozhodnutí, běží promlčecí doba ode dne doručení (oznámení) zrušovacího rozhodnutí. Podle ustanovení § 35 odst. 1 zákona promlčecí doba neběží ode dne uplatnění nároku na náhradu škody do skončení předběžného projednání, nejdéle však po dobu šesti měsíců.
16. Na základě provedeného dokazování a s odkazem na shora citovaná zákonná ustanovení, posoudil soud věc po právní stránce následovně: nejprve se zabýval tím, zda

v posuzovaném případě se jedná o věc zahájenou, popřípadě rozhodnutou, a to v kontextu s řízením vedeným u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] jak namítala žalovaná. Soud tento názor žalované nesdílí, neboť byť skutková tvrzení ohledně nesprávného úředního postupu a vydání nezákonného rozhodnutí jsou v obou případech v podstatě totožná, žalobce se v řízení vedeném pod sp. zn. [REDAKCE] v důsledku těchto shodných odpovědnostních titulů domáhá náhrady nemajetkové újmy, tedy nároku osobnostní povahy, přičemž v tomto řízení se domáhá nároku na náhradu škody. Totožnost skutku tedy v obou případech je dána, avšak nárok z toho odvozený a žalobcem požadovaný je rozdílný, tudíž nemůže být hovořeno o tom, že by se jednalo o věc stejnou, tj. již zahájenou. Pro úplnost soud uvádí, jak zjistil z interního systému ISAS, že ve věci [REDAKCE] byl Nejvyšším soudem rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2021, č. j. [REDAKCE] zrušen a vrácen k dalšímu řízení. Věc není dosud pravomocně skončená.

17. Další námitkou ze strany žalované byla vznesená námitka promlčení nároku, kdy soud zejména za tímto účelem žalobce při ústním jednání konaném dne 6.12.2021 vyzval podle ustanovení § 118a odst. 1 o.s.ř. k doplnění rozhodných skutečností, tak, aby mohla být tato námitka žalované řádně posouzena. Jak bude uvedeno níže, žalobce svou povinnost tvrzení, byť ve věci podal vyjádření ze dne 14.4.2022 a ze dne 9.2.2022, nesplnil. Nicméně za této situace je třeba v souladu s uvedenými odpovědnostními tituly v podobě vydání nezákonného rozhodnutí a nesprávného úředního postupu vycházet při stanovení počátku doby promlčení, ze dvou skutkových podstat promlčení, jak je stanoveno v § 32 odst. 1 zákona. Ustanovení § 32 odst. 1 věta první zákona upravuje obecnou délku a počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty, v nichž musí být uplatněny nároky na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem a nezákonným rozhodnutím. Ustanovení § 32 odst. 1 věty první zákona váže počátek běhu promlčecí lhůty kumulativně na to, kdy se poškozený dozví o škodě a dále i na vědomost poškozeného o tom, kdo za škodu odpovídá. U nároku na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, kde zákon vyžaduje jako podmínku odpovědnosti, aby rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno, je počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty stanoven v návaznosti na okamžik, kdy je tato podmínka odpovědnosti splněna, tedy k okamžiku, kdy poškozenému bylo zrušovací rozhodnutí doručeno, případně oznámeno, například vyhlášením. Pokud tedy předmětné zrušovací rozhodnutí Nejvyššího správního soudu bylo žalobci doručeno dne 27.7.2017, počala od tohoto data žalobci běžet promlčecí lhůta, resp. tohoto data žalobce svůj nárok na náhradu škody u žalované uplatnil, tudíž došlo ke stavení promlčecí doby po dobu projednání nároku u žalované, tedy od 27.7.2017 do 15.10.2020, kdy bylo stanovisko žalovaného ze dne 13.10.2020 doručeno žalobci. Tedy po dobu 81 dnů promlčecí lhůta neběžela a počala znovu běžet ode dne 16.10.2020. Promlčecí doba proto uplynula ke dni 6.1.2021. Jelikož žalobce svou žalobu ke zdejšímu soudu podal dne 29.1.2021, je jeho nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutí již promlčen, když promlčecí doba je podle ustanovení § 32 odst. 1 zákona tříletá. Jestliže je promlčen nárok na náhradu škody v podobě ušlého zisku ve výši 23 035 013,72 Kč, je tím spíše promlčen nárok na náhradu škody v podobě vynaložených nákladů na právní zastoupení ve výši 511 513,72 Kč směřující ke zrušení nezákonného rozhodnutí a nákladů na znalecký posudek ve výši 87 500 Kč, neboť tyto nároky, jak vyplynulo z obsahu uplatněné žádosti, nebyly žalobcem vůbec předběžně u žalované uplatněny. Pokud jde o tyto náklady vynaložené na zrušení nezákonného rozhodnutí byl poslední den lhůty k podání žaloby, aniž by se žalobce vystavil následkům promlčení nároku, den 27.7.2020. Jestliže žalobce v této souvislosti tvrdil, že předběžně projednání u žalované nebylo ukončeno k datu 13. 10. 2020 resp. 15. 10. 2020, tj. že doba, po kterou byla žádost předběžně projednávána u žalované, byla 6 měsíců, a to z důvodu,

že žalovaná ve svém dopise ze dne 13. 10. 2020 vyzývala žalobce k doplnění dalších podkladů, tak soud tento názor žalobce nesdílí. Stanovisko ze dne 13. 10. 2020 sice obsahuje výzvu žalované k doložení skutečností týkající se nároku na ušlý zisk (když uplatněný nárok žalovaná shledala jako nepřezkoumatelný), avšak zároveň uzavírá, že nárok žalobce nepovažuje za důvodný pro nenaplnění odpovědnostních předpokladů, s čímž se podrobně v tomto stanovisku zaobírala. Žádné další doplňující stanovisko žalovaná pak již nevydala. Z obsahu stanoviska je proto zřejmé, že k ukončení projednání předběžně uplatněného nároku došlo jeho vydáním resp. jeho doručením žalobci dne 15. 10. 2020.

18. U nákladů vynaložených žalobcem na znalecký posudek č. [REDAKCE] ze dne 6.4.2020 ve výši 87 500 Kč, kterým žalobce prokazoval výši škody, soud uvádí, že již z těchto tvrzení je zřejmé, že tyto náklady nemají žádnou souvztažnost s vydáním nezákonného rozhodnutí, resp. svou povahou nesměřovaly ke zrušení či změně nezákonného rozhodnutí. Tímto soud prezentuje, že tyto vznikly až po datu 27.7.2017, tedy po právní moci zrušujícího rozhodnutí, avšak nevztahují se k vydání nezákonného rozhodnutí (tj. nevznikly v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí). Nebyly proto vynaloženy za účelem zrušení nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 31 odst. 1, 2 zákona.
19. Ohledně náhrady škody z titulu nesprávného úředního postupu (resp. dvou nesprávných úředních postupů), je třeba při stanovení počátku běhu této promlčecí lhůty vycházet z § 32 odst. 1 věta první, tedy z okamžiku, kdy se žalobce dozvěděl o vzniklé škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Vzhledem k tomu, že žalobce byl soudem vyzván k doplnění skutkových tvrzení, tj. za jaké období svůj ušlý zisk z těchto nesprávných úředních postupů nárokuje, což soudu na základě výzvy konkrétně nesdělil, vycházel soud z obecných tvrzení uvedených v žalobním návrhu a rovněž z tvrzení uvedených v předběžném uplatnění nároku, kde žalobce vymezil, že „uvedený stav“ (myšleno ušlý zisk) trval od data vydání nezákonného rozhodnutí žalované do data vydání zrušujícího usnesení Nejvyšším správním soudem, tj. od 13.11.2012 do 27.7.2017. V kontextu s tímto, je zřejmé, že žalobce se o tom, kdo za škodu odpovídá, dozvěděl u nesprávného úředního postupu 1 dne 12.6.2012 (vydáním tiskové zprávy), resp. dne 30.8.2017, u nesprávného úředního postupu 2 a o vzniku škody nejpozději dne 27.7.2017 (rovněž tak u náhrady ušlého zisku a náhrady nákladů řízení z titulu vydání nezákonného rozhodnutí). Potom je i tento nárok promlčen. K obecné tříleté promlčecí době, která počala běžet nejpozději dne 30.8.2017, je třeba připočítat dobu, kdy byl nárok předběžně projednáván u žalované, tj. dobu 81 dnů. Žaloba tak měla být podána nejpozději dne 19.11.2020. Nicméně i v této souvislosti soud uvádí, že jednotlivé nároky na náhradu škody z titulu nesprávných úředních postupů byly obtížně rozklíčovatelné, neboť ani zde žalobce k výzvě soudu nevymezil, jakou částku tj. výši škody nárokuje z nesprávného úředního postupu ze dne 12.6.2012 (nesprávný úřední postup 1) a jakou částku z nesprávného úředního postupu z 30.8.2017 (nesprávný úřední postup 2), neboť žalobce uvedl pouze částku jedinou, vztahující se k oběma nesprávným úředním postupům, a to konkrétně částku ve výši 90 421,68 Kč představující vynaložené náklady žalobce na právní zastoupení, částku ve výši 87 500 Kč představující náklady na vypracovaný znalecký posudek č. [REDAKCE] a částku 23 436 000 Kč představující ušlý zisk. Proto žalobce v této souvislosti neunesl své břemeno tvrzení. Navíc i u této škody v podobě vynaložených nákladů na právní zastoupení a nákladů na znalecký posudek vzniklých v souvislosti s oběma nesprávnými úředními postupy, odkazuje soud na již shora uvedené, tedy, že ani tyto nároky nebyly předběžně uplatněny u žalované.
20. V kontextu s tím soud dále uvádí, že základní povinností žalobce, jakožto pána sporu je povinnost tvrzení a povinnost důkazní. Tyto povinnosti musí žalobce zastávat sám a není

na soudu, aby procesní povinnosti žalobce nahrazoval. Pokud jde o shora vymezené předpoklady odpovědnosti státu za škodu, vznik tvrzené majetkové (ale i nemajetkové újmy) a to, zda je dán vztah příčinné souvislosti mezi tvrzenou újmou a tímto nesprávným úředním postupem, jsou přitom otázky skutkové, které musí tvrdit a prokazovat žalobce [srov. BUREŠ, J. § 120 (Důkazní povinnost). In: DRÁPAL, L., BUREŠ, a kol. Občanský soudní řád I, II. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009, s. 859]. Soud opakovaně žalobce poučoval o nutnosti doplnit rozhodné skutečnosti – tvrzení a jakým způsobem toto má učinit, a to i za použití § 118a odst. 1 o. s. ř. I přes tato poučení zůstala žalobcova tvrzení stran vzniku škody a příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím/nesprávnými úředními postupy obecná. Žalobce ani přes poučení nespécifikoval jaká konkrétní škoda (zejm. ušlý zisk) mu s tím kterým konkrétním odpovědnostním titulem vznikla, kde spatřuje příčinnou souvislost mezi vznikem škody (které škody) a odpovědnostním titulem (a kterým), jak se konkrétně ušlý zisk projevil atd. Žalobce rovněž konkrétně nevedl, za jaké období škodu v podobě ušlého zisku v souvislosti s tím kterým odpovědnostním titulem požaduje. U vyčíslení škody a vymezení příčinné souvislosti s nesprávnými úředními postupy, žalobce nevedl, k jakému nesprávnému úřednímu postupu (zda úřednímu postupu 1 či úřednímu postupu 2) jím vyčíslenou škodu ve výši 23 613 921,68 přiřazuje a jaká konkrétní výše škody mu vznikla s tím kterým nesprávným úředním postupem (příčinná souvislost). V této rovině tak zůstala tvrzení žalobce nadále obecná a nekonkrétní. Pokud žalobce odkazoval stran určitých tvrzení na znalecké posudky, soud zdůrazňuje, že není jeho úlohou, aby si z listinného důkazu vybíral skutečnosti, které se mu pro jeho rozhodnutí „mají hodit“ či které považuje za podstatné. Toto je povinností žalobce nikoli soudu. Nad to, pokud žalobce odkazoval na znalecký posudek č. [REDAKCE] který měl také doplňovat jeho tvrzení (ještě kromě znaleckého posudku č. [REDAKCE] tento soudu ani nepředložil.

21. Jak se soud snažil žalobci vysvětlit, nebylo pro věc v prvotní fázi tj. v rámci splnění povinnosti tvrzení, podstatné znát výši škody (ušlého zisku), na což se žalobce zaměřil, nýbrž byly rozhodné skutečnosti vztahující se k příčinné souvislosti mezi odpovědnostními tituly a vznikem škody a rovněž samotná existence škody. Výše škody by pak byla k řešení (prokazování), až v případě, že by byl postaven na jisto základ nároku – tj. existence nesprávného úředního postupu/nezákonného rozhodnutí, vznik škody a příčinná souvislost mezi těmito. Je nadbytečné zabývat se výší škody, když není zřejmé, zda základ nároku je důvodný. Pokud snad žalobce odvozoval existenci příčinné souvislosti ze závěru znalce v jeho posudku, tak jeho úvaha je nesprávná, neboť, jak správně namítla žalovaná, úkolem znalce je se vyjadřovat a zabývat otázkami odbornými (po skutkové stránce), nikoli otázkami právními, toto je úkolem soudu. Jestliže znalec ve svém posudku č. [REDAKCE] dával do souvislosti vznik škody s nesprávným úředním postupem/nezákonným rozhodnutím, je jeho postup nepatřičný, pro věc irelevantní a v této souvislosti tento důkaz nemůže sloužit ani k prokázání výše škody, kterou žalobce tvrdí. Soud má za to, že žalobce neunesl své břemeno tvrzení, ač byl o tomto náležitě soudem poučen podle § 118a odst. 1 o. s. ř. a rovněž i o následcích nesplnění této výzvy v podobě možné prohry ve sporu.
22. Shora citované ustanovení zákona, a to konkrétně ust. § 8 odst. 1 a ust. § 13 odst. 1 zákona rozeznává odpovědnostní tituly - nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup. Nesprávným úředním postupem se rozumí porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti, a to i při takových úkonech, které jsou prováděny v rámci činnosti rozhodovací, ale neodrazí se bezprostředně v obsahu vydaného rozhodnutí. Naopak nesprávnost úředního postupu či vady úkonů při úředním postupu, které směřující k vydání rozhodnutí, jež nacházejí svůj odraz v jeho

obsahu, mohou být posuzovány toliko z hlediska odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím. Samy o sobě však odpovědnostní titul představovat nemohou. Předpokladem odpovědnosti státu za škodu je naplnění těchto tří zákonných podmínek: 1) existence nezákonného rozhodnutí/nesprávného úředního postupu, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím/nesprávným úředním postupem a vznikem škody. Tyto podmínky musí být naplněny současně.

23. Z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2020, sp. zn. 30 Cdo 4704/2018, se podává, že výkon státní moci může spočívat jak v rozhodování o právech a povinnostech určitých subjektů, tak v širším slova smyslu i v činnosti, při které se o právech a povinnostech dotčených osob nerozhoduje (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 30 Cdo 4118/2015, publikovaný pod číslem 28/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Výkon státní moci může tedy spočívat i v tom, že stát bude informovat veřejnost o své činnosti (srov. SIMON, P. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 46). Výkonem státní moci ve smyslu § 1 odst. 1 OdpŠk je totiž výkon jakékoliv veřejnoprávní pravomoci, kterou je státní orgán nadán, a výkon této pravomoci je třeba posuzovat jako úřední postup, který může vést ke vzniku újmy a založení odpovědnosti státu za ni podle § 13 odst. 1 OdpŠk (viz též již zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 5. 2018, sp. zn. 30 Cdo 5848/2016).
24. Z uvedeného v odstavci 23 je zřejmé, že v případě žalobcem tvrzených nesprávných úředních postupů se jedná o výkon veřejné moci. Soud se proto zabýval tím, zda popsany postup žalované byl nesprávný. Na základě provedení dokazování soud dospěl k závěru, že tomu tak není, což soud vedlo k zamítavému rozhodnutí. Zatímco v případě odpovědnostního titulu v podobě vydání nezákonného rozhodnutí žalovanou je odpovědnostní titul dán, neboť pravomocné rozhodnutí žalovaného a rovněž Městského soudu v Praze bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno a pro účely odškodňovacího zákona se tak jedná o rozhodnutí nezákonná ve smyslu ust. § 7 odst. 1 a ust. § 8 odst. 1 zákona, v případě nesprávného úředního postupu 1 a nesprávného úředního postupu 2 je situace jiná. Pokud jde o informování žalovanou o podání trestního oznámení na žalobce dne 12. 6. 2012, tak soud uvádí, že sice tato skutečnost byla projednávána na schůzi žalované dne 12. 6. 2012, jak vyplývá z obsahu zápisu, avšak tato informace se již neobjevila v tiskové zprávě žalované ze dne 12. 6. 2012, která byla zveřejněna na webu žalované. Tudíž se informace nedostala veřejnosti a nemohla žalobce nijak poškodit, jak tvrdí. Ostatně, i kdyby byla zveřejněna na webu žalované, i v takovém případě se o nesprávný úřední postup nejedná. Tento postup by nebyl sto zasáhnout do dobré pověsti žalobce a tím do poklesu jeho příjmů, neboť jednak by žalovaná informovala o své činnosti, což jí ukládá zákon č. 231/2001 Sb. o provozování rozhlasového a televizního vysílání /konkr. § 5 písm. r)/ a jednak by se jednalo o zpravu pravdivou, neboť žalovaná posléze na žalobce trestní oznámení v souvislosti s odvětvím reklamou na TV Prima podala. V popsáném případě by do dobré pověsti žalobce byla schopna zasáhnout pouze zpráva nepravdivá či difamující.
25. Obdobně pak soud smýšlí i u žalobcem tvrzeného nesprávného úředního postupu v podobě zveřejněné tiskové zprávy žalované ze dne 30. 8. 2017. I v tomto případě žalovaná plnila svou zákonnou povinnost informovat veřejnost o své činnosti. V této tiskové zprávě žalovaná pravdivě informovala o výsledku předmětného správního řízení (tedy, že její rozhodnutí a rovněž rozhodnutí Městského soudu v Praze bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno), což naopak svědčilo ve prospěch žalobce a dále vyjádřila částečný nesouhlas a polemiku s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu. I v tomto případě postup žalované nemohl jít nijak k tíži žalobce, tedy nemohl mu způsobit žádnou

újmu na jeho dobré pověsti a jménu, protože tato polemika či kritika se týkala výhradně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a obsahově nebyla nijak negativně zaměřená proti osobě žalobce, nebyla nijak zavádějící ani nevycházela z nepravdivých skutečností. Soud v této souvislosti podotýká, že je namístě pečlivě rozlišovat tvrzená fakta a hodnotící soudy. Jestliže pravdivost prvních lze prokázat, správnost druhých prokázat nelze. Požadavku na prokázání pravdivosti (správnosti) hodnotících soudů nelze z principu vyhovět, přičemž takový požadavek (pro případ jeho vznesení soudem) by byl porušením samotné svobody názoru, která je základním prvkem práva garantovaného čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (rozsudek ESLP ze dne 8. 7. 1986 ve věci Lingens proti Rakousku). V zásadě platí, že pravdivá informace nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokud není podána tak, že zkresluje skutečnost, či není nepřipustně intimní. Hodnotící soud naopak vyjadřuje subjektivní názor autora, který ke konkrétnímu faktu zaujímá určitý postoj tak, že jej hodnotí na základě vlastních (subjektivních) kritérií. Hodnotící soud proto nelze jakkoli dokazovat, je však nutno zkoumat, zda se zakládá na pravdivé skutečnosti (má tzv. reálný základ), zda forma jeho veřejné prezentace je přiměřená a zda zásah do osobnostních práv je nevyhnutelným průvodním jevem výkonu kritiky, tj. zda primárním cílem kritiky není hanobení a zneuctění dané osoby - zda nejde o tzv. intenzivní exces (usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. 30 Cdo 3263/2006. Jestliže hodnotící soud vyjádřený v rámci kritiky vybočí z mezí v demokratické společnosti obecně uznávaných pravidel slušnosti, ztrácí charakter korektního úsudku a jako takový se zpravidla ocitá již mimo meze ústavní ochrany (viz. nálezn Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 359/96). Z uvedeného je proto zřejmé, že se jednalo o hodnotící soud žalované, a že tento použitý v rámci kritiky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žalovanou nijak nevybočil ze zásad slušného chování a měl pravdivý základ. Soud proto dovodil, že ani v jednom případě o nesprávný úřední postup nešlo.

26. Závěrem soud shrnuje, že žalobu zamítl výrokem I. rozsudku pro promlčení nároku žalobce na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutí, pro promlčení nároku žalobce na náhradu škody z titulu nesprávného úředního postupu (úředních postupů), dále pro neunesení břemene tvrzení a rovněž pro neexistenci odpovědnostního titulu v podobě žalobcem tvrzených nesprávných úředních postupů.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 146 odst. 1 věta první o. s. ř. V daném případě byla žalovaná ve sporu plně úspěšná, kdy částečně bylo řízení zastaveno z důvodu zpětvzetí žaloby (nikoli pro chování žalované) a ve zbytku nároku byla žalovaná plně úspěšná. Nákladům řízení v dané věci odpovídá částka 467 807,40 Kč představující mimosmluvní odměnu advokáta podle ust. § 11 odst. 1, ust. § 8 a ust. § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 374 880 Kč /2 úkony právní služby po 124 100 Kč - převzetí a příprava zastoupení, vyjádření k žalobě – počítáno z tarifní hodnoty 199 500 000 Kč a 2 úkony právní služby po 63 340 Kč – 2x účast u jednání – počítáno z tarifní hodnoty 47 599 140 Kč (po částečném zpětvzetí žaloby)/, náhrada hotových výdajů ve výši 1 200 Kč dle ust. § 13 odst. 1, 3 a ust. § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb. (4 úkony právní služby po 300 Kč - převzetí a příprava zastoupení, vyjádření k žalobě a 2 x účast u jednání), náhrada za promeškaný čas ve výši 2 400 Kč podle ust. § 14 odst. 1 písm. a) cit. vyhl. (24 započatých půlhodin á 100 Kč v souvislosti s cestou k jednání konaném dne 6. 12. 2021 a dne 27. 7. 2022 na trase Zlín – Praha a zpět), cestovné ve výši 4 057,50 Kč podle ust. § 1 písm. b), ust. § 4 písm. b) vyhl. č. 589/2020 Sb. (v souvislosti s jednáním 6. 12. 2021, při cestě Zlín – Praha a zpět tj. 600 km, spotřebě 7,53 l/ 100 km, průměrné ceně benzínu 31,50 Kč/ l a sazbě za použití motorového vozidla 4,40 Kč/km), cestovné ve výši 4 642,50 Kč podle ust. § 1 písm. b), ust. § 4 písm. b) vyhl. č. 511/2021

Sb. (v souvislosti s jednáním 27. 7. 2022, při cestě Zlín – Praha a zpět tj. 600 km, spotřebě 7,53 l/ 100 km, průměrné ceně benzínu 40,50 Kč/ l a sazbě za použití motorového vozidla 4,70 Kč/km a daně z přidané hodnoty ve výši 80 627,40 Kč (21%), již je právní zástupce žalované plátcem. Pro úplnost soud uvádí, že nebyla připočtena daň z přidané hodnoty za pohonné hmoty, neboť vyhláškou stanovené ceny již DPH zahrnují.

28. Pokud jde o další žalovanou nárokované úkony právní služby, jak specifikovala v podání ze dne 1. 8. 2022, tyto soud neuznal jako účelně vynaložené (jedná se o repliku ze dne 30. 11. 2021, vyjádření ke znaleckému posudku ze dne 25. 11. 2021, vyjádření k nákladům ze dne 21. 12. 2021, vyjádření k doplnění tvrzení ze dne 6. 5. 2022, ze dne 11. 5. 2022, ze dne 23. 6. 2022 a nahlížení do spisu ze dne 11. 5. 2022). Pokud uvedené úkony právní zástupce žalovaného o své vůli učinil, nelze proti tomu nic namítat, avšak soud vyjádření žalované nepožadoval, tudíž je nemůže hodnotit jako potřebné (tj. účelné). Navíc se nejednalo o novou procesní obranu, než byla již prezentovaná v rámci vyjádření k žalobě; v některých případech nešlo ani o vyjádření ve věci samé (např. vyjádření k nákladům ze dne 21. 12. 2021). Nahlížení do spisu pak není úkonem právní služby ve smyslu § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. (vyjma prostudování spisu při skončení vyšetřování podle § 11 odst. 1 písm. f) cit. vyhl.). V této souvislosti soud doplňuje, že i v advokátní praxi se vyskytuje řada činností, které účtovatelnými úkony nejsou. Takové činnosti vykonává advokát zdarma (resp. v rámci svých „režijních nákladů“), a účtuje-li odměnu mimosmluvní, nemůže za ně účtovat ani požadovat žádné částky (srov. Kovářová, D. a kol. Advokátní tarif. Odměna advokáta. Komentář Wolters Kluwer, Praha 2016, § 11). Jednotlivá vyjádření k žalobě (označená jako část 1 až 5) pak soud považoval jedno vyjádření ve věci samé, byť byla žalovanou činěna postupně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalobce povinnost uloženou mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalovaná domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 27. července 2022

Mgr. Tereza Jachura Maříková v.r.
soudkyně